

comunica[ció]

entrevista

“Si no pensara que podem aconseguir el creixement artístic del teatre valencià, m'hauria de dedicar a una altra cosa.”

Pep Ricart, Premi Narcís 2013

Per Carles G^o Tormo i Sergi Mira

Com van ser els teus inicis?

M'agrada pensar que açò ve de família. Mon pare, ma mare, i abans d'ells, el meu avi i ma tia-àvia ja feien teatre en el poble en un grup amateur. Només havia de seure a taula en casa, i quan mon pare arribava de treballar i li preguntàvem com havia anat el dia, ell feia com una mena de representació d'allò més significatiu del que havia passat: imitava la gent que s'havia trobat, la veu, els gestos, al temps que ma mare feia d'antagonista i entre els dos teatralitzaven històries quotidianes. Les meues germanes i jo estàvem bocabadats, clar! Potser per això considere el

teatre com la més seductora de les maneres de contar històries.

Curiosament, la primera vegada que vaig interpretar no va ser al teatre, sinó en una pel·lícula que van fer dos joves cineastes catalans que estaven fent la mili a Bétera. Ells dos ho feien tot a nivell tècnic. Era una pel·lícula muda i en blanc i negre, rodada en 16mm. La història d'un home molt pobre a qui li toca la loteria i es fa milionari. Mon pare era el protagonista i jo un dels seus fills. Mai he vist la pel·lícula, aquells dos marxaren del poble i mai sabérem res més.

Però interpretar al teatre va sorgir gràcies a les circumstàncies escolars -perquè jo estava becat a la Universitat Laboral de Tarragona-. Vaig començar a fer teatre amb els companys d'estudis. Fins aleshores només coneixia els sainets, i les obres de tres actes que havia vist al poble... Sota la direcció d'Arturo Benítez vaig conèixer Bretch, Arrabal, Ionesco... Quan vaig acabar el Batxillerat, vaig fer Magisteri i em vaig dedicar durant 5 anys a la meua professió de mestre. Treballava en una escola de Mislata en la que hi havia un pla que integrava el teatre en l'educació dels xiquets, seguint el model de la regió italiana de Regio-Emília, fins que vaig decidir repren-

"Basted" - Moma Teatre

"Ballant, ballant" - Companyia Teatre Micalet

dre el tema de la interpretació i aleshores vingué allò de Moma Teatre. O siga que podríem dir que els meus inicis professionals van ser a Moma, on vaig conèixer, entre molts, Empar Canet, Paco Zarzoso, Cristina Garcia, Carles Alfaro... i molta més gent amb ganes de fer bon teatre.

Com penses que ha canviat l'ofici d'actor?

Ha anat canviant de la mateixa manera que han canviat els temps, perquè interpretar no és una cosa tancada, no és igual que fa trenta anys, ni crec que siga igual dins de trenta més. Els signes canvien, la forma de mostrar-

los canvia, ahora que la cultura i la societat van evolucionant també. Aquest és un ofici dinàmic lligat a la seua època. L'únic que em sembla permanent és que per a fer teatre només cal un actor i un espectador.

També has treballat en audiovisual a Madrid i Barcelona, quines diferències penses que n'hi ha respecte al treball ací?

No he treballat tant en audiovisual com per saber quina és la situació ací i allà, però em sembla que no ha de ser molt diferent. Crec que a tot arreu els actors i actrius -com la resta de treballadors-, estan molt preocupats

per com van degradant-se les condicions laborals de la faena.

També has treballat com a director teatral.

Sóc director ocasional. Per atrevir-me a dirigir una obra s'han de donar almenys dues circumstàncies: primera que la gent que vol fer l'obra em cride. Jo no vaig oferint-me a les companyies com a director. I segona que els que hi participen estiguen enamorats del que volen fer; que estigen segurs que volen fer allò i no una altra cosa. A partir d'ací tot és prou fàcil. Perquè intente fer-ho d'una forma molt interessada, com un aprenentat-

ge per quan torne a fer d'actor:

Amb quin personatge et quedaries?

Afortunadament em quedaria amb quasi tots. El filòsof Bolabuida de "Cel enllà tot són vinyes"... El músic borratxo de "Basted"... El senyor Martin de "La cantant calba"...

Sens dubte Woyzek, o el general Romeo Dallaire o Àngel Leiva... Però si només haguera de triar-ne un, em quedaria amb Tim Tooney, el trompetista que conta la història de "El pianista de l'oceà". Quan vaig llegir l'obra de seguida vaig voler fer-lo, perquè

"Novecento: El pianista de l'oceà" - Albena Produccions

parla d'una cosa que em toca molt: l'amistat, un tema que és poc habitual en el teatre. I també perquè és una història plena de referències a la música, al jazz. I amb Ricardo Belda tocant el piano en directe... un luxe! La música em pot.

Com penses que pot millorar la situació actual del teatre valencià?

Com ho vinc pensant de fa molt de temps: hem de centrar els nostres esforços en pro-

picar un creixement artístic. En la meua opinió els actor i actrius valencians tenen un gran potencial. El nivell artístic és, amb molts noms i cognoms, el més alt de tota la nostra història. I crec que, oferir al públic excel·lents interpretacions és el nostre millor recurs per convocar-lo als teatres.

Si no pensara que podem aconseguir el creixement artístic del teatre valencià, m'hauria de dedicar a una altra cosa. Tinc eixe somni. Ara anem i aconseguim-ho!

"Brecht és Brecht"

"El cas Woyzeck" - Moma Teatre

Pep Ricart durant l'entrevista

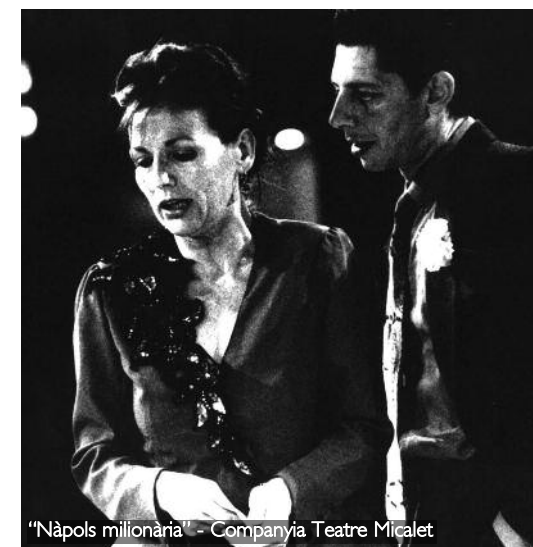
"Satisfaction" - Omitorincs

"Cel enllà tot són vinyes" - Moma Teatre

"La carícia de Déu, Ruanda 1994" - Hongaresa de Teatre

"Nàpols milionària" - Companyia Teatre Micalet